

и много се зрадвалъ. Сега мащехата накарала мъжа си да иде да заведе и нейното — доведеничето — да го остави на онова мѣсто, гдѣто оставилъ неговото, та да стане и нейното момиче златно.

VII.

На сутриньта тя станала рано, опекла хубава прѣсна пита, прѣстъргала я, завила я у единъ паренъ месаль дала я на мъжа си и му подала дѣтето си въ ржка да го заведе въ гората, та да стане и то златно.

Пастрокутъ понесълъ питата повелъ заведеничето си, завелъ го пакъ на онова мѣсто, търколилъ питата, проводилъ го да я гони, скрилъ се, побѣгналъ, оставилъ го въ гората и си отишълъ. Мащехата гледала златото си заварениче, бълвала гущери отъ ядъ и чакала да си дойде и нейното по-златно и по-хубаво.

Момиченцето стигнало питата, върнало се да търси пастрока си, ала го не намѣрило; отишло да го търси изъ гората и се загубило. Ходило, лутало се, плакало и бабата пакъ дошла и при него. Завела и него на колибата си; прѣнощували.

На сутиньта момиченцето станало подиръ бабата, не си омило очитѣ, нито подлѣло, ни помело. Бабата пакъ си взела кошницата, оставила го да варди колибата, да нагледва и храни пиленцата и отишла въ гората.

Пиленцата, като огладнѣли, взели да пицятъ около му, и то взело та имъ сварило каша и имъ я дало гореща. Гладнитѣ пиленца взели да ядатъ горещата каша и си изгорили човкитѣ и крачката.

Бабата, като се върнала отъ гората, пиленцата я срѣщнали, запищѣли, зазѣпали и взели да ѝ се оплакватъ: „бабо, кака нази кѣхъ, кѣхъ!...“ Бабата имъ рекла: „и баба каки кѣхъ, кѣхъ!...“